124 ásamt 3 skúrum við það, með 3 ofnum og eldavjel, gegn því að niður falli baðstofa, bæjardyr, búr og eldhús, sem nú fylgja, og ennfremur gegn því að presturinn járnklæði á næsta sumri húsið gegn regnáttum og leggi járnþak á breiðari enda hússins, hvorttveggja með bárujárni, og að hann bæti um leið þá galla á viðum, sem kynnu koma í ljós við járnlagninguna.
24. desbr.

Að öðru leyti er lántökuleyfi þetta þeim skilyrðum bundið, að presturinn haldi húsinu í vátryggingu fyrir eldsvoða fyrir 3800 kr. að minnsta kosti, undir eptirliti prófasts, að hann á sínum tíma eða bú hans skili því í gildu standi eða með fullu álagi og að eigi verði tekið meira af láninu en $^2/_3$ hlutir þess fyr en sannað er með löglegri skoðunargjörð, að húsið sje járnklætt svo sem sagt er að framan og bættir gallar á viðum, sem kunna að koma í ljós við járnlagninguna.

Þetta er yður hjer með til vitundar gefið yður til leiðbeiningar og frekari birtingar.

125 **Brjef landshöfðingja** *til amtmannsins yfir Suðuramtinu og Vesturamtinu* **um sveitfesti þurfalings**. Með brjefi yðar, dagsettu 22. þ. m.,
28. desbr. hafið þjer, herra amtmaður, sent hingað erindi frá hreppsnefndinni í Skógarstrandarhreppi, þar sem hún áfrýjar til mín úrskurði yðar, dagsettum 26. júní þ. á., sem ákveður að Kristján nokkur Árnason frá Árnhúsum skuli álítast sveitlægur í nefndum hreppi, og að Tálknafjarðarhreppur skuli vera laus við að endurgjalda Skógarstrandarhreppi styrk, sem Kristjáni var veittur í síðastnefndum hreppi í apríl 1901.

Utaf þessu skal yður til vitundar gefið yður til leiðbeiningar og frekari birtingar, að með því að eg verð að vera yður samdóma um að eigi sje sannað hvorki með skoðunargjörðinni, nje á annan hátt, að nauðsyn hafi á verið, að veita Kristjáni umgetinn sveitarstyrk í apríl 1901, skal úrskurður yðar standa óhaggaður.

Úrskurður amtsins.

Þjer hafið, velborni herra sýslumaður, með þóknanlegu brjefi, dags. 1. þ. m., skotið til amtsins ágreiningi milli yðar og sýslumannsins í Barðastrandarsýslu um það, hvort Kristján nokkur Árason skuli álítast sveitlægur í Tálknafjarðarhreppi í nefndri sýslu eða í Skógarstrandarhreppi í Snæfellsness- og Hnappadalssýslu og um kröfu hins síðarnefnda hrepps á hendur Tálknafjarðarhreppi til endurgjalds á fátækrastyrk, veittum nefndum Kristjáni Árnasyni í apríl 1901, að upphæð 20 kr.

Málavextir eru þeir, að Kristján Árnason, sem er fæddur í Tálknafjarðarhreppi 1866, kom þaðan um 25 ára gamall snemma í maí 1891 í Skógarstrandarhrepp með þáverandi húsbónda sínum, síra Jósep heitnum Hjörleifssyni. Í þessum hreppi hafði hann síðan óslitna dvöl, þótt hann eigi á árinu 1899—1900 hafi haft heimili í Árnhúsum, þar sem hann lengst af dvaldi, þar til hann fyrst í apríl 1901 beiddist fátækrastyrks, sem að framfarinni aðsjónargjörð 16. apríl var honum látinn í tje með 20 kr. í peningum, en fyrst í júní s. á. flutti hann burt úr hreppnum með fjölskyldu sína, 2 börn og eina stúlku.

125 Þar sem sýslumaðurinn í Barðastrandarsýslu og hreppsnefndin í Tálknafjarðarhreppi hafa haldið því fram, að Kristján Árnason hafi verið búinn að útenda 10 ára dvöl í Skógarstrandarhreppi, þegar hann þáði þenna styrk, þá verður þessi synjunarástæða þannig eigi tekin til greina, en aptur á móti verð jeg að fallast á þau mótmæli, sem komin eru fram gegn lögmæti styrksins, sem er veittur rjett áður en Kristján Árnason hefir dvalið 10 ár samfleytt í Skógarstrandarhreppi. Hin framfarna aðsjónargjörð sýnir aðeins matvælabirgðirnar á heimili Kristjáns Árnasonar, en gefur engar upplýsingar um kringumstæður hans að öðru leyti. Í því tilliti hefur hann sjálfur getið þess, að þær fáu skepnur, sem hann átti, hafi hann verið búinn að selja eða pantsetja, en um þetta hefur engin rannsókn farið fram. Það er upplýst, að hann hafi haft 2 kýr og hefði, að því er virðist, verið hægt að farga annari, heimili Kristjáns til viðurværis. Hreppsnefndin í Skógarstrandarhreppi eða oddviti hennar skýrir einnig svo frá, að sjer hafi verið kunnugt um, að Kristján hafi fargað einhverjum búshlutum sínum uppí kostnaðinn við ferð sína, þá er hann flutti sig í Tálknafjarðarhreppi fyrst í júní 1901. Til þessarar ferðar segist hann að vísu hafa fengið lán hjá stúlku þeirri, sem hjá honum var, og eins það, sem hann þurfti, eptir að hinn umgetni fátækrastyrkur uppá 20 kr. var þrotinn, til framfærslu þangað til hann fór burt úr hreppnum, og er það næsta ólíklegt, að hann eigi hefði getað fengið þessa hjálp hjá stúlkunni fyr. Þessi fátækrastyrkur var veittur í peningum, í stað þess að hreppsnefndin sjálf hefði átt að umgangast kaup á matvælum handa honum, hafi þau eigi verið til í hreppnum. Þessi sveitarstyrkur gat vitanlega eigi náð langt, enda gat Kristján þegar í stað hjálpað sjer eptir að styrkurinn var þeginn. Eptir því sem þannig er komið fram, hefur hinn umræddi styrkur verið veittur að óþörfu, og er hann því ólögmætur

Þar sem Kristján Árnason hefur dvalið í Skógarstrandarhreppi, sem hann kom í úr fæðingarsveit sinni um 25 ára að aldri, frá því fyrst í maí 1891 og þar til um fardaga 1901, án þess á þeim tíma að þiggja löglega veittan fátækrastyrk, er hjermeð úrskurðað, að hann skuli álítast sveitlægur í Skógarstrandarhreppi, og að Tálknafjarðarhreppur skuli vera laus við að endurgjalda styrk þann, sem ræðir um að framan.

Þetta gefst yður hjermeð þjenustusamiega til vitundar, velborni herra sýslumaður, yður til leiðbeiningar og birtingar fyrir hreppsnefndinni í Skógarstrandarhreppi.

Reglugjörð

126 28. desbr.

um útrýmingu fjárkláðans.

Samkvæmt 2. gr. í lögum nr. 41, 13. nóvbr. 1903 um ráðstafanir til útrýmingar fjárkláðanum, eru gjörð eptirfylgjandi ákvæði um ráðstafanir til útrýmingar fjárkláðanum:

1. gr.

Baðlyf þau og baðpottar, er með þarf í hvern hrepp, skal flutt þangað frá næstu kauptúnum á kostnað fjáreigenda í hreppnum.

Hreppsnefndin annast flutninginn og jafnar flutningskostnaðinum niður á fjáreigendur eptir fjártölu og innheimtir hann. — Gjald það má taka lögtaki. Húsbóndi hver leggur ókeypis til baðker, nægilega aðstoð við böðun og skoðun fjár á heimili hans, og flutning baðlyfja og böðunaráhalda til næsta bæjar.